

У СПОМЕН РИСТУ РАДУНОВИЋУ

Смрт се окомила на наше Одељење, У једној години два губитка. Све чешиће пишемо некрологе драгим покојницима.

У „Порукама“ Чеда Вуковића, приповедач размишљајући о закаснелим признањима, каже: „Мртви гусле не чују“. Али живи увек чују реч о оном што одлази: ко је био, и како је живео. Човек и мора за живота да помишља какав ће спомен на себе оставити у најближој средини и свом народу.

Друг Ристо Радуновић, стручни сарадник Одјељења умјетности Црногорске академије наука и умјетности, био је добар човек и узоран радник. Мислим да су доброта и трудољубље његове битне особине. Обе ретке и драгоцене. Али Ристова изузетна скромност често је била разлог да се одмах не приметите. Међутим, временом су увек биле запажене. Његов однос према људима одликовала је упадљива благодат. И кад се није слагао, неслагање није изражавао тоном својственим горштакком темпераменту и менталитету. Хтео је да размисли, како не би био неправедан према другачијем мишљењу.

Импонувао је његов однос према послу и обавезама. Радио је изузетно савесно, зато и успешно. Његова умешност се изражавала на широкој лестви: од администрирања до бављења научним радом. Његов савестан и успешан рад побудили су Одјељење умјетности да се обрати Предсједништву Црногорске академије са предлогом да друга Риста Радуновића награди унапређењем у више звање. Предлог су потписали сви чланови Одјељења умјетности. Нажалост, ево, нисмо успели да му се на тај начин одужимо.

Још више је за жаљење што друг Ристо није имао повољних услова да се бави струком, а то је била његова примарна вокација. Желео је да истражује, планирао, трудио се. Одбранио је магистарски рад и пријавио тему докторске дисертације на Филолошком факултету у Београду. Смрт је омела његове лепе и корисне планове.

Свима нама који смо са њим сарађивали вест о његовој смрти задала је бол. Остаје нам да га се сећамо са тугом и поштовањем, које је заслужио.

Милосав Бабовић